

прѣкарать цѣла зима, понѣкога 4—5 мѣсеци, а будни не могатъ безъ храна дори нѣколко дни. Това си обясняваме, като знаемъ, че биенето на сърцето и дишането у спящитѣ зименъ сънъ животни, ставатъ много бавно. Така, сърцето на прилѣпа лѣтъ бие 200 пжти въ минута, а прѣзъ зимния сънъ — 50—55 пжти. Животни, които дѣхатъ 1500 пжти въ часъ, прѣзъ врѣме на съня дѣхатъ едва 14 пжти въ часъ. Защо?

Въ тѣлото на всѣко животно става горение, при което се отдѣля топлина, сжщо както при горението на дърва или вжглища въ печката. Но за да стане горение въ печката, освѣнъ горивни вещества, нуженъ е и въздухъ — затворете капацитѣ на печката и горението прѣстава. За да става горение въ тѣлото на животнитѣ сжщо така е нуженъ въздухъ — тѣ дишатъ. Огъня въ печката се поддържа като се притурятъ дърва. Изгорѣлитѣ пѣкъ частици въ тѣлото се замѣстятъ, когато животно се храни. Животното, което не се храни, отслабва, измършавѣва и най-сетнѣ умира. Понеже дишането, при зимния сънъ, става по-бавно, горението отслабва и топлината на тѣлото доста намалѣва; но затова пѣкъ, животното не се нуждае отъ много храна. Тѣй като дишането никога не прѣстава съвсѣмъ, то горението въ тѣлото, макаръ и слабо, продължава. Отъ това пѣкъ слѣдва, че бозайницитѣ, които прѣкарватъ зимата въ сънъ, не могатъ съвсѣмъ безъ храна. Ето защо, винаги у тѣзи животни прѣзъ лѣтото се натрупва подкожна тлѣстина, която бавно изгаря прѣзъ врѣме на съня и поддържа живота имъ.

Ето какъ казанитѣ животни сж приспособени да прѣкарватъ безъ опасностъ за живота си оскѣднитѣ зимни дни.